

UZASADNIENIE

R. G. został obwiniony o to, że:

W dniu 09 listopada 2019 r. o godz. 13.15 w O., ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości (0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) wszedł na przejście dla pieszych wprost przed jadący pojazd marki V. (...) nr rej. (...) czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o wykroczenie z art. 86§2 kw

Sąd Rejonowy w Opocznie II Wydział Karny wyrokiem z dnia 24 marca 2022 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II W 145/20:

- uznał obwinionego R. G. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86§2 kw i na podstawie art.86§2 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 400 złotych,
- zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych tytułem opłaty i kwotę 190 złotych tytułem wydatków postępowania.

Apelację od wydanego wyroku wniosła w ustawowym terminie obrońca obwinionego R. G. , która wyrok zaskarżyła w całości na korzyść obwinionego.

Na podstawie oraz art. 427 §1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109§2 kpw wyrokowi temu zarzuciła:

I obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, a to obrazę art. 5 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8kpw; art. 193 kpk w zw. z art. 42 kpw, polegającą na:

- niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego R. G., w zakresie w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu oraz szczegółowo wyjaśnił okoliczności zdarzenia z dnia 09 listopada 2019 roku, w sytuacji gdy pozostały materiał dowodowy – nie przemawia w swej treści za odmową wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego, szczególnie w zakresie kierunku i toru ruchu obwinionego,
- nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu techniki i taktyki jazdy w sytuacji, w której uzyskane opinie w tym opinia pisemna i uzupełniająca ustna nie są wystarczające dla odzworowania rzeczywistego przebiegu zdarzenia w zakresie toru i kierunku poruszania się obwinionego, tym bardziej w kontekście złożonych w dniu 18 marca 2022 roku zeznań przez świadka K. M., który wskazał, iż swoje dotychczasowe zeznania opierał na tym co powiedziała mu po zdarzeniu S. K.,
- rozstrzygnięciu niedającej się usunąć wątpliwości, dotyczącej wtargnięcia przez obwinionego na niekorzyść obwinionego wbrew zasadzie in dubio pro reo.

II błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- bezzasadnym przypisaniu obwinionemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego czynu, w sytuacji gdy zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie dostarcza ku temu jednoznacznych i przekonujących podstaw;
- przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 86§2 kw, podczas gdy materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie bez wątpliwości, że doszło do stworzenia zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

W konkluzji obrońca obwinionego R. G. na podstawie art. 427§1 kpk i 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 109§2 kpw wniosła o :

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego R. G. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja wniesiona przez obrońcę obwinionego R. G. nie zasługuje na uwzględnienie. W ocenie sądu okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd I instancji z dowodów ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala na przyjęcie, iż w niniejszej sprawie sąd rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mającego wpływ na jego treść. Sąd II instancji dopuścił dowód z opinii ustnej uzupełniającej biegłego sądowego Z. B., który stwierdził, że w oparciu o rzeczowy materiał dowodowy zabezpieczony w sprawie, nie ma możliwości ustalenia jaki był tor ruchu obwinionego (pieszego) przez przejście dla pieszych tuż przed jego potrąceniem przez samochód, którym kierował K. M.. Nie oznacza to jednak, że (wbrew twierdzeniom obrońcy obwinionego) w sprawie tej zaistniały przesłanki do zastosowania art. 5§2 kpk w zw. z art. 8 kpw i uniewinnienia obwinionego od dokonania przypisanego mu czynu. Obrońca obwinionego nie dostrzega, że w przedmiotowej sprawie został zgromadzony osobowy materiał dowodowy w postaci zeznań świadków. Sąd I instancji dokonał oceny zarówno wyjaśnień złożonych przez obwinionego jak i zeznań przesłuchanych w tej sprawie świadków. Przede wszystkim za wiarygodne zostały uznane zeznania naoczego świadka tego zdarzenia S. K., która widziała z odległości 6-8 metrów jak R. G. wszedł na jezdnię pod nadjeżdżający samochód, którym poruszał się K. M., idąc od lokalu A.. S. K. jest osobą obcą w stosunku do obwinionego i K. M., była przypadkowym świadkiem tego zdarzenia i jej zeznania (logiczne, spójne, konsekwentne) prawidłowo ocenił sąd I instancji jako zasługujące na wiarę. Ocena ta wbrew stanowisku obrońcy obwinionego pozostaje pod ochroną art. 7 kpk w zw. z art.8 kpw. Nie ma zatem wątpliwości w przedmiotowej sprawie jaki był kierunek ruchu obwinionego przez przejście dla pieszych w czasie przechodzenia z jednej strony jezdni (od lokalu A., z prawej strony patrząc w kierunku jazdy samochodu, którym jechał K. M.) na drugą stronę jezdni. Nie zmieniają tych ustaleń sądu I instancji zeznania K. M. złożone na rozprawie przed sądem I instancji. Biegły sądowy w wydanej opinii pisemnej oraz uzupełniającej ustnej dokonał analizy zaistniałego zdarzenia przy tym kierunku poruszania się pieszego. Wydane opinie przez biegłego sądowego (pisemna i ustna) są kompletne i nie budzą wątpliwości. W tym miejscu podnieść należy, że nie jest zasadny zarzut zawarty w apelacji obrońcy obwinionego obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez niezasadnej odmowie wiary wyjaśnieniom obwinionego w zakresie, w jakim nie przyznał się do popełnienia zarzuconemu jemu czynu oraz szczegółowo wyjaśnił okoliczności zdarzenia z dnia 09 listopada 2019 roku oraz poprzez nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu techniki i taktyki jazdy w sytuacji, w której uzyskane opinie w tym opinia pisemna i uzupełniająca ustna nie są wystarczające dla odwzorowania rzeczywistego przebiegu zdarzenia w zakresie toru i kierunku poruszania się obwinionego. Sąd I instancji dając wiarę zeznaniom świadka S. K. ustalił kierunek ruchu obwinionego przez przejście dla pieszych tuż przed potrąceniem go przez samochód, którym kierował K. M.. Opinia pisemna i ustna biegłego sądowego Z. B. (przy przyjęciu kierunku poruszania się obwinionego przez przejście dla pieszych zgodnie z zeznaniami S. K.) jest wyczerpująca i nie zachodzą wątpliwości w jej treści uzasadniające dopuszczenie dowodu z opinii pisemnej kolejnego biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Logiczną konsekwencją oceny przez sąd I instancji jako zasługującym na wiarę zeznań świadka S. K., było odmówienie wiary wyjaśnieniom obwinionego, w których podał swoją wersję zaistniałego zdarzenia. Sąd I instancji wskazał, że wyjaśnienia, w których obwiniony twierdził, iż przechodził przez przejście dla pieszych z przeciwnego kierunku ruchu, niż to wynika z zeznań S. K. są przyjętą przez niego linią obrony. Sąd I instancji prawidłowo wskazał, że obwiniony wchodząc na przejście dla pieszych bez upewnienia się, że może na nie bezpiecznie wejść naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym wynikające z treści art. 13 ust 1 i 14 pkt 1 a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym(tj. Dz. U z 2022 r. poz.998). W tym miejscu podnieść należy, że w związku z zaistniałym zdarzeniem w stosunku do K. M. Sąd Rejonowy w Opocznie prawomocnym wyrokiem wydanym w dniu 10 czerwca 2020 roku w sprawie o sygn. akt II K 147/20 warunkowo umorzył postępowanie karne na okres próby 1 roku odnośnie zarzuconego mu czynu z art. 177 §1kk. Z opisu czynu przypisanego K. M. w ww. wyroku wynika, że obwiniony R. G. wszedł na przejście dla pieszych

bezpośrednio przed jadący pojazd, którym kierował K. M.. Sąd rejonowy wydając ww. wyrok poczynił analogiczne ustalenia co do toru poruszania się R. G. przez przejście dla pieszych przed zaistniałym zdarzeniem, jak przyjął sąd I instancji w ustalonym stanie faktycznym do zaskarżonego wyroku. Nie jest zatem zasadny zarzut obrońcy obwinionego dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mającego wpływ na jego treść, a polegający na bezzasadnym przypisaniu obwinionemu sprawstwa i winy w zakresie zarzucanego czynu, w sytuacji gdy zgromadzony i prawidłowo oceniony materiał dowodowy nie dostarcza ku temu jednoznacznych i przekonujących podstaw oraz przyjęciu, że obwiniony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 86§2 kw. Obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności przy przechodzeniu przez oznakowane przejście dla pieszych - po prostu wszedł na pasy nie upewniając się, czy nie nadjeżdża z jego lewej strony jakiś samochód. Można tylko wytłumaczyć zachowanie R. G. jego stanem nietrzeźwości w dniu zdarzenia (0,92 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu). Tego rodzaju zachowanie obwinionego przyczyniło się do jego potrącenia przez kierującego samochodem osobowym K. M., który na moment się „zagapił” i nie podjął w porę manewru obronnego hamowania. W związku z popełnionym błędem w technice i taktyce jazdy K. M. odpowiadał karnie za czyn z art. 177§1kk.

Sąd okręgowy podziela stanowisko zawarte w opinii ustnej uzupełniającej wydanej na rozprawie apelacyjnej przez biegłego sądowego Z. B., że skoro obwiniony swoim zachowaniem wymusił na kierowcy manewr gwałtownego hamowania, który umożliwiłby zatrzymanie samochodu przed przejściem dla pieszych, to spowodował swoim zachowaniem zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. W literaturze przyjmuje się, że pieszy powinien wchodzić na jezdnię po uprzednim upewnieniu się, że nie nadjeżdża żaden pojazd, spokojnie, bez wykonywania gwałtownych ruchów i przekraczanie jej krokiem pewnym oraz równomiernym , tzn. bez przyspieszenia, zwalniania, zatrzymywania się bez uzasadnionej potrzeby (J. Brylak , Ochrona prawna). Sąd okręgowy podziela argumenty sądu I instancji, że w ustalonym stanie faktycznym obwiniony działaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 86 §2 kw w zw. z art. 86§1 kw.

Wymierzona obwinionemu kara 400 złotych grzywny za przypisane wykroczenie przez sąd I instancji nie jest surowa, stąd nie było podstaw do jej weryfikacji poprzez orzeczenie jej w mniejszym wymiarze. Podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 86§2 kw w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 stycznia 2022 roku (Dz. U z 2021 r., poz. 2328) wykroczenie wypełniające dyspozycję ww. artykułu jest zagrożone karą aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny w wysokości nie niższej niż 2500 złotych. Obwiniony dopuścił się przypisanego mu czynu w dniu 9 listopada 2019 roku, a zatem gdy obowiązywały przepisy ustawy względniejsze dla R. G.. Mając powyższe rozważania sąd okręgowy zgodnie z art. 437§1 i 2 kpk w zw. z art. 109 §2 kpw zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 1 za podstawę ukarania przyjął art. 86§2 kw w zw. z art. 86§1 kw i art. 2§1 kw. W pozostałej części sąd okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu sąd okręgowy orzekł na podstawie art. 636§1kpk w zw. z art. 624 §1kpk w zw. z art. 119 kpw. Sąd okręgowy zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 40 złotych opłaty za II instancję zgodnie z art. 21 pkt. 2 w zw. z art. 3 ust 1 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U nr 49 z 1983 r.;, poz.223 z późn. zm.) oraz kwotę 50 złotych z tytułu zwrotu częściowego wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, a w pozostałej części przejął je na rachunek Skarbu Państwa . Sąd nie obciążył obwinionego wydatkami związanymi z wydaniem ustnej opinii uzupełniającej przez biegłego sądowego na rozprawie apelacyjnej, gdyż dowód taki sąd przeprowadził z urzędu. Wysokość pozostałych wydatków jest równa ryczałtowi wynikającemu z § 4 Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia z dnia 22 grudnia 2017 roku (Dz. U z 2017 r., poz. 2467).
